

Tuần Báo Vô Vi

18 tháng 1 năm 2015

Số 221

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Người tu nghèo làm sao đáp ứng với xã hội?
2. Thân thương là sao?
3. Hành sự là sao?
4. Thế nào gọi là cơ trời chuyển hóa ?
5. Khai triển trực giác có hữu ích gì không?
6. Muôn hình vạn trạng là sao?
7. Muốn cầu nguyện cho thế giới hòa bình thì phải làm sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Cairns 28-03-97 1:30 AM 1) Hỏi: Người tu nghèo làm sao đáp ứng với xã hội? Đáp: Thừa người tu nghèo mà không tham lam thì mới thật sự đáp ứng trong tinh thần phục vụ. Kệ: Không tiền không phải là người ngu Phục vụ tâm thành khỏi phải tu Thức giác tâm linh là quý trọng Sửa mình tiến hóa thật là tu.	Cairns 29-03-97 6:45 AM 2) Hỏi: Thân thương là sao? Đáp: Thừa thân thương là đồng hành đồng tiến, tu chung một đường lối nhịn nhục tối đa. Kệ: Cùng tu sửa tiến chung đường lối Chẳng bỏ quên nhau chẳng tạo tòi Sửa tiến không ngừng tâm thức giác Hòa đồng thức giác chẳng phân ngôi.
Cairns 30-03-97 4:30 AM 3) Hỏi: Hành sự là sao? Đáp: Thừa hành sự là chủ trương việc làm từ việc lớn cho đến việc nhỏ cũng đều thông suốt không nên quanh co và bóp méo sự thật. Kệ: Khai thông thì phải chọn hành tiến Cảm nghĩ lời thôi sẽ tạo phiền Thức giác chính mình tâm tự giác Quy không thanh nhẹ trí tâm yên.	Cairns 31-03-97 1:45 AM 4) Hỏi: Thế nào gọi là cơ trời chuyển hóa ? Đáp: Thừa cơ trời chuyển hóa thì không khí chuyển hóa liên liên, tâm người cũng thay đổi liên liên, đua nhau đi tìm đường tu, để tự cứu vì trước mắt đã thấy được loài người chết sống vô thường không còn ổn định như xưa, thời buổi cần thiết là biết được phần hồn là chánh cang hướng thượng buông bỏ sự tranh chấp thì sẽ tự cứu. Kệ: Chẳng còn chiến lược mưu mô động Tu tâm sửa tánh giữ một lòng Phát triển chọn hồn quy một mối Cần khôn cứu độ tự mình thông.
Cairns 01-04-97 6:30 AM 5) Hỏi: Khai triển trực giác có hữu ích gì không? Đáp: Thừa người tu thiền thì phải khai triển trực giác thì mới tránh khỏi sự mê lầm thu hút bởi ngoại cảnh. Kệ: Tự mình khai triển mới thành thông Chẳng có si mê chẳng bị lầm Ai đạt ai thành ta chẳng động Quy nguyên giềng mối chẳng cầu mong.	Cairns 02-04-97 6:50 AM 6) Hỏi: Muốn hình vạn trạng là sao? Đáp: Thừa người đời không biết trước được những gì sẽ xảy ra là vì phần hồn đang bị giam hãm trong thể xác tăm tối, chỉ có mắt thấy tai nghe giới hạn mà hành sự tùy theo khả năng sẵn có mà thôi. Cho nên người đời thích xem tử vi hay là bói toán, muốn biết trước những gì sẽ xảy ra cho bản thân sẽ gánh chịu. Ngược lại người tu lo sửa mình từ nhịp một nhiên hậu mới thấy được giá trị của sự thanh tịnh, bắt đầu giải bỏ tất cả nghiệp tâm, bớt tham gia sự động loạn ở đời, tự cứu tâm lẫn thân. Kệ: Phần hồn tiến hóa tự khai minh Giải bỏ nghiệp tâm rõ tiến trình Thanh tịnh một phần không dấy động Tâm tu tự thức tự phân minh.

7) **Hỏi:** Muốn cầu nguyện cho thế giới hòa bình thì phải làm sao?

Đáp: Thưa muốn cầu nguyện cho thế giới hòa bình thì mọi người đều phải hướng tâm tu và đóng góp thanh điền hòa hợp với nguyên khí của càn khôn vũ trụ, thì sẽ đạt được kết quả tốt ở tương lai, sẽ tiêu diệt tất cả trước điên, đã và đang tích tụ trong đầu óc của khối lãnh đạo, thức giác hòa bình hơn là tranh giành và giết chóc. Người chịu tu sẽ bớt tăm tối thì nhơn loại sẽ được nhờ. Lòng tham giảm bớt, trí tâm sẽ được thanh nhẹ, tự cứu và ảnh hưởng những người kế tiếp, giải nghiệp tâm mới gọi là hòa bình.

Kệ:

Bằng lòng tu tiên tự làm thính
Tu luyện bình tâm sửa chính mình
Nguyên khí chơn hành tâm đạt thức
Quy y tam bảo tạo tiến trình.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Vũ Trụ Càn Khôn (tiếp theo)

...

Thầy: Rồi bây giờ mới nói sơ sơ chút đó là mở cái thông minh. “*Nhất lý thông vạn lý minh.*” Các bạn đang học một cái khóa rồi các bạn hiểu tất cả kinh tế cái gì các bạn hiểu hết. Cho nên, nhất lý thông vạn lý minh là ở chỗ đó, ráng tu để hiểu. Hồi trước mình học bây nhiêu công chuyện đó, bây giờ mình tu mình thiết hiểu bao nhiêu công chuyện nó hay hơn và thấy nó sống động hơn. Cho nên, cái nghề chuyên môn các bạn sẽ giỏi lắm không có tầm thường đâu, siêu mà, đâu có tầm thường.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, sống trên chơn lý đi đến đâu cũng chơn lý là vì theo mình thấy rõ rành mạch như ban ngày, nó như vậy thôi.

Thầy: Có gì đâu phải lo, thấy không? Con ma tại sao nó sống khổ, tại nó muốn khổ, thấy chưa? Nó tạo cái khổ cho nó. Rồi bây giờ nó muốn sướng được không? Nó sửa cái khổ thành cái sướng được! Tại nó không chịu sửa, có cái gì đâu, phải không? Tại nó không chịu sửa mà thôi thì cái luật công bằng để sẵn cho nó hết. Nó không chịu sửa thì nó bị kẹt. Nó sửa, nó không có kẹt. Cho nên, chúng ta tu ta hiểu được cái lý đó, chúng ta vui lắm, không có cái gì kêu bằng kẹt hết, không có cái gì kêu bằng thắc mắc. Cái luật định tự nhiên hẳn có như vậy rồi, ảnh hưởng không hưởng là thôi, không ai bắt buộc, thấy không?

Bạn đạo: Nhiều khi mình lên thấy chơn lý nó bao trùm, trước kia là mình thắc mắc tại làm sao có nhiều chơn lý dữ vậy. Chơn lý chỉ có một chứ không có nhiều, nhưng mà mình tại mình ở từng khía cạnh của cái đó, tới khi mình hiểu cái bao trùm cái nào nó cũng ở trong hết, không có cái nào ở ngoài hết, thì mình thấy cái nào cũng có cái lý, cái nào cũng là chơn lý.

Thầy: Khi nào anh muốn biết chơn lý, ai nói gì anh phải trở về hào quang không động rồi anh xét đó cũng là chơn lý, anh thấy không? Tôi đã nói rằng cái lý này nó ở trong chỗ tối tăm ra sáng suốt rõ ràng. Anh thấy hột cát đâu có phát quang như vậy nhưng sau ngày điều luyện rồi nó thành cái ly, anh thấy không? Rồi phải tu, tu là phải luyện chứ. Còn cái miệng tôi nói tôi tu mà, nhưng mà tôi không luyện, tu mà thiếu tu thấy chưa?

Tu là phải luyện, chứ cái miệng tôi nói tu mà tôi không luyện, tôi không có luyện tánh, tôi không có luyện rên. Tôi để cho nó tối tăm hoài, nó thiếu sáng suốt. Tôi phải luyện, kêu bằng kim khí mà nó có sự sáng suốt. Hồi chớ con người của mình linh động như vậy mà tại sao không tạo được cái hào quang sáng suốt cho mình. Từ cái đĩa này là miếng đất chớ có gì đâu, miếng đất nhưng mà giờ nó làm thấy không? Nó có sự sáng suốt của nó, cho nên rất tự hào và hãnh diện thấy không?

Bạn đạo: Sau bây giờ mình không nghe trái tim mình không còn đập nữa kỳ cục vậy chứ.

Thầy: Tại vì mình hướng về thanh điển nhiều. Cái đó tốt, cũng như không còn gì nữa chừng nào để máy vô mới nghe cái tim mình không còn như hồi trước nghe đập bập bập nữa.

Bạn đạo: Tội nó đem điện thử, nắn điện chạy... (nghe không rõ).

Thầy: Lần lần nhiều cái chuyện nó xét cho mình hiểu, nó đi tới những cái pháp tràng là nghịch cảnh nó tới. À! Bây giờ dụng cái này tôi mới hiểu cái kia, dụng cái kia tôi hiểu cái nọ, dụng cái này tôi tiến đó là cái pháp tràng dẫn tiến con người. Chớ không phải nói pháp tràng, cái pháp tràng, chu choa ông Phật xuống, ông đem cái pháp tràng, không biết cái pháp tràng là cái gì? Cái pháp tràng là cái nghịch cảnh, dụng rồi mới tiến, dụng rồi mới biết.

Bạn đạo: Ngay như ở nhà ai cũng rầu, tôi cũng rầu sống chết có định luật, chết sớm giải thoát sớm tôi không có rầu gì. Ông và tội nhỏ cứ chờ tôi chết. Tôi nói chết thì ai làm sao không chết. Đức Phật có bệnh mới chết, không bệnh làm sao chết. Bây giờ tôi không có lo.

Thầy: Nhiều người tu, nó đương tiến hóa tới chỗ đó, rồi nó nghi ngờ rằng tại cái pháp này tôi mới bị cái đó, tại cái pháp này tôi mới ngu xuẩn như vậy nhưng mà nó không biết nó phải đi tới cái cọ xát đó rồi nó mới tiến hóa ra chỗ thông minh hơn nữa, nó không hiểu, thấy không? Bởi vì, đi tu mà đi lên trên nó nhắm vô định luật tự nhiên của thanh điển rồi. Nó phải dụng nhiều, dụng nhiều nó mới phát, nó mới tiến hóa. Có nhiều người nói trời ơi! vợ tôi nó tu như vậy, con tôi nó tu như vậy mà tại sao nó bệnh hoài. Tôi nói đi tắt thì nó phải trả cái nghiệp thân chớ, cái nghiệp thân, còn nếu không để lại rai tới già, nó dôn cục rồi nó làm một cú nằm đó, rồi không biết trời đất, rồi thành ma quỷ luôn. Còn cái này nó trả nghiệp thân trước, rồi tới già nó thanh tịnh, nó tỉnh táo để nó đi trước khi đi thấy không? Nó mới đi lên trên kia được. Còn ta tu tắt phải trả nghiệp thân trước bệnh này, bệnh kia, bệnh nọ, nó lộ ra hết, rồi nó mới yên.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, ở đây có bà thầy này á ông Tám. Tôi nhận xét tôi thấy bà thầy có định tánh cũng khá cao lắm, không hiểu rằng là cái đó tại sao bà thầy làm biếng ngồi lắm mà sao bà thầy cái tánh bà thầy có vẻ định dữ lắm đó ông Tám

Thầy: Ừ, cái tu lúc nào cũng có sự giáo dục ở bên trên. Đó, thì lần lần lần lần sẽ hiểu, sẽ đi tới, phải không? Thì người nào cũng có sự phát triển của họ

nhưng mà tùy theo sự phát triển như tôi đã nói ở bên trên, phải không? Phải gặp cái pháp tràng, phải dụng cái này, dụng cái kia, dụng cái nọ, nó mới mở, nó mới tiến. Còn cái mỗi người nó có một cái căn nguyên khác nhau, coi nó trở về thanh tịnh hay chưa. Nếu nó trở về thanh tịnh thì nó đạt được nhẹ, còn nó không thanh tịnh thì nó không đạt nhẹ được, chớ không có nói cao hay là thấp. Cái pháp của chúng ta không có nói tu cao hay là thấp, đối với những cái pháp khác có cao có thấp. Đó, có cao, có thấp là có giai cấp, mà có giai cấp là giới hạn cái mức tiến hóa, anh thấy chưa? Còn cái đàng này không có giai cấp, không có cao, không có thấp nhưng mà thấy người đó thanh tịnh hay là không? Mình học sao trở về cái thanh tịnh, rồi cái kết quả gặt hái được ở bên trên thì mọi người tự biết lấy.

Đó, cái chứng minh ở bên trên người thể gian không có thể tỏ cho người thể gian biết được, thấy không? Mỗi người nó có cái hay ở bên trong, cái hay từ tiền kiếp đã điều luyện nhiều kiếp, ngày nay nó mới đi tới. Cho nên, không có nên ca tụng cái hay của một người nào nhưng mà tìm hiểu người đó đã thanh tịnh chưa để mình học cái thanh tịnh của họ mà tiến thôi, hiểu chưa?

Bạn đạo: Thưa ông Tám, ngày hôm qua đó cách tuần rồi có anh bạn nó hỏi tôi một câu. Tôi nói để tôi suy nghĩ tôi mới trả lời hẳn được nhưng mà tôi muốn trình ông Tám ở đây, ý kiến ông Tám như thế nào tôi nói lại. Ông bạn tôi nói như thế này: bây giờ tôi hỏi anh giữa lúc tôi ngồi thiền, cái thì giờ tôi đi ngồi thiền, bây giờ tôi đi châm cứu thì cái nào nó đem lại tạo cho tôi cái sự hiệu nghiệm. Thì tôi nói rằng, anh còn nói tiếp thêm câu nữa, anh nói rằng theo anh biết Đức Phật ngày xưa cấm không cho đi chữa bệnh. Mình đi chữa bệnh mình đã trái với lý thuyết của Phật, nghĩa là trái với phương pháp của Phật rồi. Thành ra anh hỏi cái thì giờ mà anh đi châm cứu thì anh ngồi thiền thì có lẽ thanh điển nó tăng hơn, có lẽ tu nó mau hơn. Thì tôi trả lời, tôi nói rằng: có lẽ anh nói đúng nhưng mà tôi nghĩ rằng, tôi không có thể ngồi thiền hai bốn trên hai mươi bốn. Thành cái giờ nào mà tôi thiền được là tôi thiền, mà giờ nào tôi nghiệm tôi thiền không được là tôi đi châm cứu. Nếu mà gọi là cái thời gian gọi là có cái công hiệu hay là có cái thước mà đo điện thì tôi nghĩ cái thì giờ mà tôi ngồi không mà tôi châm cứu, cái thì giờ mà tôi đi châm cứu là cái thì giờ tôi biết, nếu dùng cái thì giờ đó tôi thiền thì tôi càng không có lợi, bởi vì thân tâm tôi không thanh tịnh.

Bởi vì cái lẽ đó, mà tôi kết luận như thế này, nếu mình có thể mình ngồi thiền mà tâm mình thanh tịnh thì nó sẽ đem lại cho mình ích lợi. Còn nếu mình xét rằng mình không thể ngồi hai mươi bốn trên hai mươi bốn được thì những thì giờ nào mình xét mình không thể ngồi thiền được thì mình dùng cái thì giờ với một cách khác là mình đi châm cứu thì tôi nghĩ đó cũng là giúp cho cái phần tu tiến nữa. Không biết tôi trình bày như vậy có đúng không nữa.

Thầy: Khi thiền là luyện tâm mà khi làm việc là sửa tánh. Đó, thì cái tâm với cái tánh cũng phải tu. Khi mà tôi đi trị bệnh, tôi người có điển mà tôi chịu đi trị bệnh cho người ta là tôi làm cái gương mẫu cho lục căn lục trần tiến hóa, tôi sửa cái tánh thấy không? Còn nếu tôi ngồi tôi thiền hoài mà tôi không đi làm việc, làm việc đó cũng như là trị bệnh không có cái gì hết. Tôi đi làm việc. Tôi không làm việc, tôi ngồi tôi thiền hoài thì cái tánh tôi không có sửa được. Tôi thấy cái từ bi là cái gì? Mà trong lúc đó chưa có xuất hồn, chưa có nhiệm vụ thiêng liêng ở bên trên, thì đối với những người có nhiệm vụ thiêng liêng ở bên trên thì nó khác. Nó có thể ngồi thiền và nó không làm gì hết nhưng mà nó làm hết, có cái khác thấy không?

Bây giờ mình vừa tu phải vừa hành, thấy chưa? Tu là phải hành phải sửa cái tánh. Khi mà mình đi trị bệnh, con bệnh nó nói thầy trị hoài trị quỵ mà tôi không hết, thầy nghiên cứu cái phương pháp khác đi, coi cái tự ái mình nó thế nào, sửa đó. Người bệnh là thầy của mình, sửa cái tánh của mình. Nhiều người nói trị không hết thôi đi kiếm người khác, tôi không làm được thì mình không có tận tâm, không có tận tâm thì mình học không được cái nhẫn làm sao mình học cái từ bi. Cho nên, những người có điển tôi mới tán thành cho họ đi châm cứu để họ sửa cái tánh họ, cái tánh ích kỷ sẽ tiêu tan và cái tự ái phải mất luôn. Nếu họ biết đứng trong cái đường lối của tôi đã và đang làm hết sức thương yêu người bệnh, kể người bệnh là mình thì người bệnh có quyền chửi mắng mình, bởi vì họ mất thăng bằng không có điều hòa. Họ có quyền chửi mắng, họ có quyền phê bình, họ có quyền xài xể, mình không có quyền xài xể người bệnh, mới sửa cái tánh đó.

Đó, thiền là định tâm mà đi cứu bệnh là sửa tánh, làm việc là sửa tánh. Mình trả lời đó họ nghe, hiểu, hợp lý thấy không? Chớ còn những người nói rằng ta tu cao siêu không có nhiệm vụ truyền pháp và họ cộng tác với cái nhiệm vụ bên trên cao cả thì vấn đề ăn họ cũng bớt họ không có ăn nữa và họ sẽ ngồi

hoài hay nằm hoài trong một chỗ mà họ làm việc rất nhiều, cái đó mắt phàm không thấy. Ở đây có những người như vậy, ở Việt Nam có những người như vậy, họ không cần thiết vấn đề ăn uống nữa, họ làm việc rất nhiều. Cho nên, khi mà ông cắt nghĩa như vậy đó rồi tôi cắt nghĩa như vậy đó, rồi mình thấy cái phàm ngã, cái tánh của thế gian nói chuyện khác và cái thanh điển hòa đồng nó khác, nó rõ hơn, thấy không? Cho nên mình ráng để đi lên cho nó càng sáng suốt hơn, càng tốt hơn.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, cho nên định, mình định rồi tức nhiên là với hình thức là mình vẫn thấy bồn tánh. Thưa ông Tám như mình định như vậy tức là mình cũng có sửa tánh chứ ông Tám.

Thầy: Mình định mình chưa sửa được, mình thấy nó rồi mình mới xây dựng nó. Bởi vì mình thấy tánh tham lam mình bộc lộ nhứt thời. Đó, bây giờ mình phải hiểu tại sao tôi tu như thế này mà tôi có một mưu kế tham lam, không tốt, phạm thượng tự giấu diếm lấy tôi, ví dụ vậy đó. Bây giờ tôi phải đưa hết tâm thần về xây dựng của một đấng từ bi đại giác, xét việc này phải làm thế nào, phải không? Thì mình phải xét trong lúc đầu trước khi tôi tu thì tôi phải nguyện bỏ tất cả những cái ý muốn tham lam và tôi tiến về chư Phật thì tôi đâu có còn mưu lược gì đối với một người thế gian, hay đối với một người truyền pháp, hay đối với một người bạn tu, thấy chưa? Đó, thì lúc đó tôi hướng thượng, tự nhiên cái phần đề nghị đó nó sẽ tiêu tan và nó không có chấp hành. Thì nó không có chấp hành thì nó không có bị hậu quả ở sau này. Hỏi không ai biết tôi mà lại có hậu quả. Tôi làm trong thâm kín tại sao có hậu quả nhưng mà cái thâm kín của bạn nhưng mà trưng bày trước mắt của thiên địa rõ ràng, của tạo hóa thấy rõ hành động của bạn rồi, thấy không? Rồi cái đó nó sẽ tham tham tham tham tập quán củng cố vô thành một cái tánh sân si tột bậc rồi gây ra sự bức tức của nội tâm, tu không được.

Cho nên, mang tiếng tu và thiếu tu ở chỗ đó thấy chưa? Nó có, nó có cái nguyên do bởi vì luồng điện nó cuống cuống, nó càng ngày càng gọi, nó làm thành một cục ở bên trong. Đó, bây giờ chúng ta tu rồi, ta thanh tịnh, ta thấy tại vì đó ngày nay tôi mới bị cái chuyện đó, thấy chưa? Bây giờ tôi phải sửa cái tánh đó. Bây giờ tôi muốn sửa cái tánh đó tôi phải làm thế nào? Tôi phải học cái từ bi, tôi phải học cái nhẫn, tôi phải học cái vị tha giúp người quên mình để chuộc lấy cái tội tam tối của tôi, thấy không? Tôi bước vô con đường sáng thay vì tôi ở trong con đường tối.

Chỉ có cái từ bi, thương yêu người, giúp đỡ người; cái đường đó nó mới sáng suốt đổi cái tánh tôi. Khi mà thấy tánh là phải sửa tánh. Minh tâm là định, thấy không? Định rồi nó mới thấy cái tánh. Cái tánh hồi đó năm đó, tháng đó tôi đã làm chuyện sai quấy mà ngày nay nó làm cho tôi không thông, tại tôi, thấy chưa? Bây giờ tôi phải thực hiện từ bi giúp đỡ người thấy không? Tôi bắt nó đi chậm lại thay vì nó đi mau. Nó muốn đi xe tôi bắt nó đi bộ. Nó muốn sung sướng tôi cho nó khổ. Nó muốn ăn mặn tôi cho nó ăn chay thấy không? Nó muốn đi coi hát tôi bắt nó ở nhà. Minh sửa tánh nó, mình phải giáo dục nó, thấy chưa? Thì cái đó nó phải tiêu, nó không có dồn cục nữa và nó không gây sự bực tức cho mình. Rồi nó không có lưu luyến những chuyện bất chánh trong đầu óc của mình nữa thì mình minh tâm kiến tánh là phải sửa tánh, thấy cái sự sai lầm mình sửa. Cho nên, cái chuyện các bạn làm trong một hai năm, bây giờ tu các bạn mới thấy. Rồi các bạn tu nữa các bạn mới thấy tiền kiếp các bạn đã làm những cái gì man rợ mà kiếp này không thấy, rồi càng sửa thêm nữa. Cho nên chỉ có thực hiện cái kiên nhẫn từ bi mới là sửa sạch cái đó, còn không có từ bi không có sửa, mỗi thứ mỗi chấp, mỗi thứ mỗi ghét, mỗi thứ mỗi hờn, mỗi thứ mỗi giận trong cái suy đoán sai lầm của mình ở trong cái cơ quan đó. Rồi nó nghĩ chuyện xấu cho thiên hạ không, rồi nó bực tức thấy chưa? Chỉ lấy cái từ bi mới sửa được là phải làm việc nhiều, phải chậm rãi lại, sửa đổi trong cái từ tánh như cái tánh của Đức Phật, tưởng nhớ Đức Phật, sự hiền từ của Đức Phật, sự tha thứ của Đức Phật, tình thương cao quý của Đức Phật, sự kiên nhẫn vĩ đại của Đức Phật thì mới giải tỏa được cái tánh đó.

Chớ bây giờ đâu có búa rìu gì vô giải tỏa được, thấy chưa? Mình phải kiên nhẫn sửa lại. Bởi vì tại sao

hồi cái tánh nó quy một cục, rồi nó mới điều động tay chân, tánh ý lộn xộn thấy không? Thì bây giờ mình phải cho nó chậm lại để gỡ rối, nó dồn như một cục tơ thì bây giờ mình để chậm lại mình mới gỡ rối, còn mình nôn, nó còn dồn cục nữa, rồi nó sanh ra sự trách móc sai lầm. Mà cái trách móc sai lầm đó là nó cuốn theo một cục tơ rồi nữa làm sao tiến hóa được, thấy không? Rồi nghịch cảnh nó vô nó đập cái tiêu rồi. Tiêu tùng là vì vậy đó. Nó cuồng cuồng chừng nào thì cái ma tánh của mình tăng dữ chừng này, rồi mình hành động như con ma, con quỷ là cùng, không có bao giờ tiến về Tiên Phật được. Sai lầm là ở chỗ đó, góm lăm chớ không phải tâm thường, càng tu càng sợ, nói bậy một câu cũng bị, khó lắm, đừng có nói tôi nghĩ bậy một chút không được. Phải nghĩ cái gì tiến hóa xây dựng cho người ta, giúp người ta cái việc này để sau này họ tiến hóa lên cái dục kia, cho họ hiểu cái này. Sau này họ bước qua cái truông kia họ không có bị mắc kẹt. Cái đó mới là đại giác, mà nó khó lắm bằng hành động, bằng tư tưởng, mọi phương diện. Cho nên, ông Trời bây giờ bạn thấy Ngọc Hoàng Thượng Đế cho mọi hành động, mọi trạng thái ác trước y cũng làm, thanh y cũng làm, cái gì y cũng có phần ở trong đó hết, để gì? Để dẫn tiến con người, dẫn tiến phần hồn rõ ràng chưa, thấy không? Chớ cần chớ, mèo cần mèo, rồi đây tiến hóa thấy không?

(còn tiếp)

*(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn
ngày 28/8/1977)*

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Sau đây là câu hỏi và trả lời thơ của T.T.N.T tại VN gửi ngày 16 tháng 5 1997.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 18 tháng 5 năm 1997, lúc 5:30 sáng

Vui nhận được thư các bạn từ Việt Nam gửi đến có những sự thắc mắc như sau:

Hỏi: Trong một cuộc gặp gỡ mới đây của một số bạn đạo Pháp Lý Vô Vi với phái đoàn Trung Tâm Nghiên Cứu Tiềm Năng của con người ở Hà Nội vào thăm giao lưu có một luồng điện xuống bạn HT, bạn này trước từng là đồng tử nhưng hành Pháp Lý Vô Vi rất tinh tấn. Khi điện xuống có ba bạn pháp lý Vô Vi cảm nhận khác nhau: một bạn thì thấy nặng ngực và nổi gân bò ra về. Một bạn thì thấy bộ đầu rút mạnh, còn một bạn thì thấy trên bộ đầu chút điện thanh nhưng không có trước. Xin Bé Tám giảng cho tại sao cùng một luồng điện mà ba bạn Pháp Lý Vô Vi cảm nhận khác nhau và luồng điện này thuộc giới nào?

Đáp: Trong lúc thiền chung, phải ý niệm rõ ràng nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật. Nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật tức là giải tỏa tất cả những trước điện trong nội tâm nội tạng của chúng ta, từ động loạn trở về thanh tịnh. Không phải niệm Phật để nhờ Phật phù hộ. Nhiều người vào thiền, niệm, là nhờ ơn trên phù hộ, nhờ điện này độ, nhờ điện kia độ là sai! Chính mình chưa thanh lọc được thanh nhẹ thì làm sao rước được thanh điện nhập xác. Nếu chúng ta thực hành đứng đắn xuất phát đi lên, thanh hòa thanh thì dần tiến trong thanh nhẹ có gì động loạn, có gì nặng ngực? Nặng ngực là chứng minh rõ ràng chúng ta muốn thâm nhập luồng điện

ngoại xâm mà chính trong cơ tạng ô trước, nó mới kích động, tạo nặng ngực. Mỗi hành giả khác nhau, chứng minh rõ ràng, người cầu nguyện việc này, người cầu nguyện việc kia. Mà người không cầu nguyện và thực hành đứng đắn thì Pháp lý Vô Vi chỉ xuất phát đi ra, thấy luồng điện nhẹ nhẹ trên bộ đầu mà thôi. Ba người đều khác nhau là ba người tu thiền không tinh tấn, cơ tạng ô trước, thanh lọc không kỹ càng. Trường hợp đó, tức ngực đó, phải dùng một miếng chanh luôn vỗ, nhai và nuốt, nó sẽ êm không có gì hết. Vì chanh có nhiệm vụ giải độc tố trong cơ tạng thì thanh điện mới xuất phát đi lên được. Người tu Pháp lý Vô Vi là xây dựng thanh điện của chính mình xuất phát đi lên chứ không phải nhờ luồng điện ở bên trên nhập xác. Nếu luồng điện bên trên nhập xác toàn là cõi âm, ô trước mới xâm nhập vô khối ô trước. Cơ tạng chúng ta tanh hôi không có phải tốt. Mà điện nào xâm nhập thể xác chúng ta là toàn là cõi âm, tà điện, dơ dáy chứ không phải thanh sạch của chư Phật. Chư Phật không có vậy, chư Phật là chúng ta tu, tiến tới thanh nhẹ, thanh hòa thanh mới cảm nhận được sự quang chiếu từ bi của bên trên tận độ tâm thức. Còn nếu người tu mà nói chuyện mơ hồ, nói chuyện tiền kiếp này kia kia nọ, đó là cũng không đúng, sai rồi, luồng điện không có mạnh tiến và không giải cho đối phương được, tạo cho đối phương mê lầm thêm, đó là một tội. Người tu sai như vậy, chết phải xuống địa ngục thanh lọc đàng hoàng.

Hỏi: Lúc sau này có một số đệ tử của Lg, các bạn Pháp lý Vô Vi thường gọi là Lg Ngẫu, chủ thiền đường BTHG tìm đến các bạn Pháp lý Vô Vi để học hỏi và hành pháp lại. Có ba bạn đệ tử của Lg thắc mắc về hành vi của sư phụ họ, hỏi: Sao đến thiền đường BT thì bị khối âm đánh và công phu nặng nề và không nhẹ như công phu ở nhà họ? Nhiều bạn Pháp Lý Vô Vi thắc mắc về bạn Lg này, xin Bé Tám minh giải và cứu giúp một số bạn lầm đường.

Đáp: Lúc này có một số người đến tìm Pháp lý Vô Vi là càng ngày càng thấy Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp tự tu tự tiến trong thực hành thay vì nhờ đỡ và tạo sự mê tín cho chung. Cho nên họ mới đến tìm, để tìm phương pháp khai triển trực giác của chính họ. Tu là phải tự tu tự tiến, độc lập tiến hóa rõ ràng, không lệ thuộc bất cứ đời hay đạo, chính mình phát triển mới là thật người tu. Còn tu mà dùm ba nhóm bảy, nói chuyện thiêng liêng, nói chuyện mê tín dị đoan, ước mong được cứu độ tức là nuôi dưỡng lòng tham cũng không phát triển. Vì con ma lúc nào cũng đứng sát bên ta và chờ cơ hội nhập xác và phá hoại mà thôi. Cho nên đến đó bị nặng là mọi người đi sai đường! Điên quang đi đúng đường, bước vào thiền đường chỉ có thanh nhẹ không có nặng ngực được. Phần ô trược tức trực trong nhà nó mới hoành hành phá hoại. Nếu chúng ta tinh tấn tu, niệm Phật đứng đắn theo đường lối của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, tự giải tỏa tất cả những trược khí trong nội tâm nội tạng thì không có một con ma nào dám xâm nhập hết. Ở Việt Nam luôn luôn tạo những cảnh lầm đường là tại vì lúc tu không nghiên cứu cho kỹ khoa học huyền bí trong nội tâm của chính mình. Dùng sáu chữ Nam Mô A Di Đà Phật, niệm đứng theo băng giải thích của Bé Tám rõ ràng. Cứ việc trì niệm như vậy là giải tỏa tất cả những sự phiền muộn sai quấy trong nội tâm và không có ý lại nơi thể xác nữa, chỉ phát triển xuất phát đi lên mà thôi. Thì con người lúc nào cũng được thanh nhẹ, đứng trước hoàn cảnh nào cũng giải quyết được hết, mới là thật sự cứu khổ ban vui. Khổ là sao? Lầm đường là khổ, mà trở về với chơn chánh trực giác khai triển là không còn khổ nữa.

Hỏi: Ông Giám đốc và ban lãnh đạo Trung Tâm nghiên cứu Tiềm Năng của con người Liên Hiệp các hội Khoa Học và Kỹ Thuật Việt Nam (Union Science and Technology Association Center for Investigation of Human Capability) ở 18E Hoàng Diệu Ba Đình Hà Nội (một cơ quan được nhà nước Việt Nam cho phép) có lòng thành muốn mời Bé về Hà Nội giảng dạy đạo pháp và tâm linh. Họ sẽ lo thủ tục nhập cảnh.

Đáp: Thành thật cảm ơn sự lưu ý của quý vị đối với Bé Tám. Bé Tám là người thực hành tu mấy chục năm từ trong nước tới hải ngoại, lúc nào cũng một ý chí cương quyết phát triển tâm linh của chính mình, mong cầu mọi người đồng tu đồng tiến. Ngày hôm nay Bé Tám đã xây dựng được nhiều cơ đồ tâm linh

ở hải ngoại cho nên công việc rất nhiều, phải đi đây đi đó không ngừng nghỉ, thành thử trong lúc này không có đủ thì giờ trở về Việt Nam và giảng dạy. Nhưng có một số người ở Việt Nam đã tu, cũng có kết quả tốt. Vậy quý cơ quan nên liên lạc với họ và những người đó sẽ đóng góp trong xây dựng, xây dựng trong giai đoạn một trước, nhiên hậu có cơ hội Bé Tám sẽ trở về và mọi người hiểu được Pháp Lý Vô Vi, thực hành đứng đắn thì dễ ăn dễ nói hơn. Còn lúc này chưa phải là lúc thuận tiện cho Bé Tám về giải thích, tốn hao thần lực rất nhiều trong lúc công việc ở ngoài này rất đa đoan đang xây dựng, cũng cho người Việt Nam mà thôi. Mọi người đều vui và đều phát triển công chuyện đã dự định trước hết, không thể thay đổi. Vậy Bé xin thành thật cảm ơn quý hội và mong nếu có dịp ở tương lai Bé sẽ về giúp đỡ với khả năng sức khỏe của Bé sẵn có. Thành thật cảm ơn sự lưu ý của quý hội.

Hỏi: Trong một buổi giảng ở Đại Hội Úc Châu vừa qua, có một bạn đạo hỏi Bé Tám về đạo hữu S. Lg, câu hỏi có phần không được đúng khi bạn đó hỏi là:

Có bạn ở Úc Châu nói là Bác S Lg không được biết trước ngày bỏ xác, thực ra bác S. Lg có biết rất rõ và có nói với một số bạn ở Việt Nam. Về phần Bé Tám giải về bác S. Lg làm một số bạn ở Việt Nam chơi với vì theo họ thấy Bác S. Lg hạnh rất tốt và độ cho rất nhiều người được tu. Có một thời đông người đến tầm bác học đạo ở khắp nơi (từ tỉnh xa đến từ năm giờ sáng).

Vì nghe nói lúc xưa khi Bé Tám rời Việt Nam, Bé Tám có giúp Bác khai thông các huyết đạo để bác có khả năng giúp đỡ các bạn khác trong lúc Bé không còn ở Việt Nam (Điều này thực hư thế nào không rõ lắm vì là lời bác S. Lg kể). Và có thời Bác thấy được tiền kiếp nhiều người, nói đúng tâm tư, tâm linh nhiều bạn, nhiều bạn đến gần Bác S. Lg cũng thấy điển rút nơi bộ đầu. Và ngay trong ngày tang lễ có vài bạn cũng xác nhận là đứng gần quan tài bác điển rút dữ, điển này do đâu rút? Nếu do hồn bác S. Lg thì sao có điển như vậy lại bị sa địa ngục? Bé Tám giải minh cho lắm bạn không hiểu, có trình độ như bác S. Lg sao lại bị sa địa ngục, Bác đã phạm lỗi gì? Bé nên nói rõ để các bạn khác biết đường mà tránh.

Nhiều bạn Việt Nam lo sợ vì nghĩ là tu trình độ như Bác S. Lg công quả giúp nhiều người tu hành mà còn phải sa địa ngục thì họ tu kém hơn, số phận sẽ ra sao? Xin Bé Tám giải thích cho rõ giùm khi một bạn ở Việt Nam điện thoại hỏi Bé về Bác S. Lg

khi bác chưa bỏ xác . . . hào quang giả, nhiều bạn ở Việt Nam làm chuyện tào lao. . . Bé Tám giải để các bạn ở Việt Nam được hiểu rõ hơn và tránh mọi sự sai lầm trên đường tu.

Đáp: Có người đã nói rằng Bác S. Lg không biết trước được ngày chết! Bác S. Lg biết chứ, bệnh hoạn thân xác của Bác rất nhiều thì Bác cũng trối chết nhiều lần rồi, nhìn ăn để chết, điều đó ai cũng biết. Đối với một người già còn yếu ớt thì chuẩn bị sự chết chóc của chính mình. Một người thường không tu cũng biết được. S. Lg là người tự tu tự tiến đúng theo đường lối mà lúc tôi ở quê nhà đã thuyết giảng hằng tuần, S. Lg có đến gặp, phân giải tất cả những sự thắc mắc của nội tâm để về thực hành tu, S. Lg rất tinh tấn và lo tu hành. Nhưng mà trình độ tu phải cố gắng tu nó mới đi lên cao được. Chữ tu chưa đủ mà đi truyền pháp, thấy nhiều người tin cũng phải nói sai chứ không có đúng đâu, cho nên phải giữ pháp mà thực hành. Nói sai chỗ nào? Bé Tám không có khai mở cái gì cho S. Lg hết trước khi rời khỏi Việt Nam. Điều này không đúng! Người tu phải nói thật không nói sai. Khi nói sai là luồng điện đã dẫn sai, tạo tội cho chính mình. Nhiều phần hồn ở thế gian này có tu cho cách mấy chết cũng phải qua địa ngục, qua cuộc thanh lọc xem ý đồ tham dục còn không? Ý đồ tham dục còn thì phải ở đó học một thời gian rồi mới tiến lên. Địa ngục là chỗ cứu rỗi và dẫn tiến con người tu trở về với thực chất và mạnh tốt. Chữ nhiều vị ở thế gian này tu, đám ma đông đảo lắm nhưng mà xuống vẫn còn ở địa ngục vẫn phải học lại từ chữ một. Vì ôm kinh không hiểu kinh, không giải được thần kinh khối óc của chính mình là phải học lại từ chữ để phát triển tâm thân mà tiến hóa, chứ địa ngục không phải chỗ xấu. Địa ngục là giúp cho mọi người có tâm tu được trật tự trở về tu giỏi hơn, mạnh dạn dũng mãnh tu hơn không có bị yếu hèn. Một thời gian sau rồi, người tu nào cũng phải vượt qua những nơi này, kiểm chứng rõ rệt thì mới phát triển được tốt.

Hiện bây giờ tại Việt Nam cũng có hội để tìm lại Tiềm Năng của con người, thì cái hội đó phải biết thanh lọc. Tiềm năng là gì? Do đâu mà có? Thực chất tự nhiên và hồn nhiên thật thà của chính hành giả! Người tu không có thể nói láo, không có nói thêm, không có nói bớt được! Không có dối trá lường gạt lấy chính mình. Nếu dối trá lường gạt lấy chính mình là tạo tội mà thôi.

Cho nên người tu phải minh xét rõ ràng! Ngày hôm nay, sự xuất hiện của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp tại mặt đất thế gian để cho

mọi người ý thức được nguyên lý của cả càn khôn vũ trụ mà thực hành, mượn nguyên khí của trời đất mà khai sáng chính mình chứ không có nhờ đỡ một vị sư phụ nào hết. Chính mình là phần hồn, chủ của tiểu thiên địa là sư phụ của lục căn lục trần, cơ tạng của chính mình. Phải cố gắng tu thanh tịnh, nhiên hậu mới có thể giúp đỡ vạn linh trong cơ tạng tiến hoá được.

Khi mà tiến hóa được mới đem lại sự hòa bình cho mặt đất, nhân loại sẽ chung vui hòa bình, vì mọi người ý thức được khả năng của chính họ, ý thức được huyền bí nội tâm của họ, có cơ hội phát triển chứ không phải nhờ ơn trên hay nhờ cơ bút hay nhờ thần thánh ba xạo ở xung quanh. Xung quanh nói mà không làm được việc gì hết. Điều đó người Việt Nam không còn chấp nhận nữa. Qua đau khổ quá nhiều, qua sự phỉnh phờ lường gạt quá nhiều, nên thức tâm thực hiện khai triển trực giác của chính mình. Trong giai đoạn này là người Việt Nam phải làm cho chính họ và tương lai người Việt Nam mới thật sự tìm ra được tiềm năng của chính mình, mới cống hiến cho nhân loại ở tương lai.

Người đã chịu khổ người mới làm được, còn người ở trong sự sung sướng ý lại, tự lường gạt, là người đó chỉ đi xuống địa ngục rõ ràng không có phát triển được. Khi được nhiều người kính mến, chúng ta phải thành tâm tu luyện, chúng ta phải dần dần khai triển trực giác mới thật sự độ đời. Tu chỉ ý lại thần thánh và không khai triển trực giác, đó là tu xạo, tu gạt, không đúng, phải nhớ những lời của Bé Tám nói. Hai chữ không mới hợp lại thành ra số tám, là từ cái không không mà có. Người tu phải tiến về không không mới thanh nhẹ, mới đạt tới tiêu chuẩn tốt đẹp.

Nếu tìm tiềm năng của con người phải hiểu người đó đã về không chưa. Chưa về không là chưa có quân bình, còn ôm chấp, còn ôm địa vị, còn ôm tiền bạc là những người đó là ma quỷ tại thế gian không có phát triển được! Đã bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu nghìn năm tại mặt đất nhỏ bé của chúng ta đã chứng minh rất nhiều chuyện, chuyện gì cũng khép vào chánh nghĩa mà không chánh, tạo loạn cho chính họ. Cho nên lúc chết, họ phải bị tội không phát triển được. Rốt cuộc những người theo họ đây cũng đang bơ vơ và không có phát triển vì những người theo chưa hiểu lấy chính họ.

Cho nên nhân cơ hội muốn tìm tiềm năng của con người, phải thực thi Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp cho nó rõ ràng, khoa học rõ ràng, phát triển huyền bí trong nội tâm ta thì mới

thấy rõ tâm linh. Còn ý lại ngoại cảnh, thờ phượng, tham dục mà thôi, đó là tội vẫn là tội, không thể cứu được. Thực hành giải tỏa, buông bỏ tất cả những tánh hư tật xấu mới tự cứu được.

Những gì Bé Tám đã nói là Bé Tám đã nếm qua, đã hành qua và đã hiểu rõ ràng mới nói ra. Vậy mọi người muốn nghe những lời Bé Tám phải nhận thức chính mình là Bé Tám, thực hành cho đúng, trở về với không không tự tại mới là đi đúng đường của Bé Tám. Còn nói áp dụng điển này điển nọ là đều sai, Bé Tám không nhận bất cứ một loại điển nào ở thế gian, từ cõi âm, Bé Tám chỉ tu đi lên, lên tới mức nào hay mức nấy, đi tới vô cùng xán lạn diệu thanh của Trời Đất mà tiến hóa.

Sự thật là sự thật không có thể gian dối được, không cho chúng ta là hay, chúng ta là giỏi nhất ở thế gian, không có ai tài! Thế gian chẳng có ai tài. Súng ống nắm trong tay cũng là phải chết, không làm gì được. Tiền bạc chất đầy kho cũng là phải chết không làm gì được! Ăn ngày sáu buổi cũng chết không làm gì được. Chỉ có người tu khép mình khiêm nhường nhẫn nhục, thăng hoa tốt đẹp trong thanh tịnh thì từ trường sẽ tốt mới ảnh hưởng được người kế tiếp. Nhìn hạnh chúng ta mà họ mới tu, phải kham khổ, phải nhịn nhục.

Như Bé Tám từ nhỏ đến lớn không dám làm điều gì sai quấy, nhưng mà thế gian họ cũng đổ lỗi đủ chuyện nhưng mà Bé Tám đâu có bao giờ trách họ. Bé Tám thấy rõ họ đang oằn oại trong bệnh hoạn sẵn có của chính họ chưa giải quyết được, tội nghiệp cho họ mà thôi. Rồi một ngày nào họ hiểu được Bé Tám, họ sẽ dẫn thân đi con đường của Bé Tám đã và đang đi thì họ sẽ tự cứu và đem lại sự thanh bình cho đất nước, cho toàn dân vui khỏe.

Ngày hôm nay, với chiều hướng tu tiến hướng về Pháp Lý Vô Vi mà tu. Đó không ngoài thiên ý! Sự sáng suốt ban chiều xuống mảnh đất eo hẹp cũng do một số người tu mới đúc kết được một chút đỉnh. Rồi chúng ta sẽ ngồi lại, bằng lòng nghiên cứu mới đúc kết thành một chuyện vĩ đại cứu độ quần sanh tại mặt đất. Việc làm của người đau khổ, người Việt Nam đau khổ, từ trí thức cho đến dân ngu cũng đều đau khổ! Ngày hôm nay chúng ta phải tìm tòi tại sao có sự hiện diện trên mặt đất lại đau khổ. Chúng ta hơn con thú nhiều, có khối óc, có cơ tạng, có tâm linh, chúng ta rất phong phú nhưng mà không sử dụng khả năng của chính mình thì bị làm lạc đó thôi. Nếu mà trở về với thực chất, sử dụng khả năng của chính ta thì chúng ta thành một khối văn minh tốt đẹp nhất trên mặt đất này!

Trong thực hành chứ không phải trong lý luận, nói tiền kiếp người này, tiền kiếp người kia mà không biết tiền kiếp của chính mình, ở đâu? Tại sao? Đó là có phải bị nhập không? Bị ma quỷ không? Cơ tạng bị ô nhiễm không? Không có phát triển, không làm chủ được chính mình mà đi nói chuyện tiền kiếp của người khác. Mấy sợi lông nheo trước mắt cũng không thấy mà dám nói thiên cơ, phải cái đó là tự dối trá không?

Cho nên người dân chúng ta quá đau khổ, không có tin tưởng những sự dối trá nữa, phải khai triển thực chất của chính mình mới là đúng đường lối của tâm linh. Chúng ta đã bị giày xéo nhiều kiếp, nhiều chế độ rồi, không phải một chế độ! Cho nên ngày hôm nay chúng ta phải giữ tâm thanh tịnh, phát triển, đi lên, giải thoát. Chúng ta có cơ cấu thiên quốc ổn định, không có đau khổ, mà người nào cũng là thật tình thương yêu lẫn nhau trong xây dựng, thanh tịnh và giúp đỡ, bố thí chơn ngôn cho chúng ta, không cho chúng ta làm lạc nữa nếu chúng ta đến đó.

Chỉ dày công một chút, giai đoạn đầu, thực hành Pháp Lý Vô Vi, rồi đi đến đó là các bạn sẽ sung sướng vô cùng. Chúng ta có một chỗ giàu mạnh tươi tốt, không sợ động đất, không sợ bão bùng, không sợ nguy hiểm, tâm tư lúc nào cũng đem lại sự bình an cho tất cả mọi người ở xung quanh chúng ta nếu chúng ta đi đến đó.

Có gì sung sướng bằng chúng ta tu, văn minh siêu giác. Văn minh siêu giác là sao? Nghe được, hiểu được và hành được mới là văn minh siêu giác, chứ không phải nghe kinh rồi bỏ xó, rồi lợi dụng kinh kệ rồi nói bậy bạ, nói ông Phật này ông Phật kia, rồi thờ ông Phật này ông Phật nọ, rồi cuộc rồi đem cả lũ xuống địa ngục, học lại từ đầu. Bây giờ biết bao nhiêu đang ở dưới, đâu có tiến lên được.

Cho nên các bạn cố gắng thực hành đi, cứ việc bao nhiêu công chuyện đó, nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật thực hành cho đúng đắn, Pháp Luân Thường Chuyển cho đúng đắn là các bạn sẽ đi bất cứ nơi nào các bạn đi, không ai có thể ngăn cản các bạn vì tâm thức và hạnh đức của các bạn càng ngày càng dồi dào, dũng mãnh trong tiến hóa, bằng lòng đi chứ không có trời trần trước khi chết. Sợ chết mới trời trần trước khi chết, bằng lòng đi tức là chúng ta không có chết. Vô sanh bất diệt kia mà! Phải hiểu nguyên lý của phần hồn là vô sanh bất diệt, chỉ có tu tiến mà thôi, có xuống địa ngục cũng học, học khổ rồi tiến trở lên, làm thú, làm người, rồi tiến hóa nữa.

Bây giờ tất cả các bạn nhìn trước mắt các bạn, các bạn thấy không, con thú con bò phải chịu bao nhiêu kiếp làm con bò mới trả được xương máu da thịt của chúng, tức là hoàn lại cái nợ trước kia chúng làm vua làm chúa, làm xếp sòng, ăn hối lộ đủ chuyện, gạt dân, bây giờ phải trả hết. Một con gà, con chó, cũng đều có gia đình, đầm ấm của nó nhưng mà nó luôn luôn nó ở trong thiếu thốn! Tại sao nó phải thiếu thốn? Vì nó càng ngày càng phung phí nguyên điển của Trời Đất thì nó phải chun vào trong cái cơ sở eo hẹp như con thú. Nó biết sống, nó biết vui, nó biết nóng biết lạnh nhưng mà nó không giải quyết được, vẫn ở trong thiếu thốn. Con trùng con dế còn thiếu thốn nhưng nó vẫn sống, nó vẫn vui, cho nên các bạn nhìn ra mới thấy là cái cảnh luân hồi rõ ràng. Mọi người sẽ tiến hóa theo trình độ sẵn có của chính nó, nhập vào cuộc nào phải hành và phát triển nơi đó. Cho nên làm con thú phải hi sinh cho con người.

Khổng Tử cũng có nói: cái lưng hướng lên trời là cho người ăn, rất rõ ràng, nó phải học cái hạnh hi sinh, vì lúc sống nó làm quan, nó đi ăn hối lộ của người ta, nó không có hi sinh. Mà nó thành tâm phục vụ nó mới là hi sinh, noi theo gương thiện lành của Thượng Đế là chỉ có phục vụ không có ăn hối lộ của người ta, thì lúc chết nó mới được thăng hoa tốt đẹp.

Mỗi mỗi trong nguyên lý của Trời Đất đều có trật tự, có luật nhân quả. Chúng ta là người dân khổ, thấy rõ luật nhân quả, trước kia làm quan tốt đẹp lắm, xe hơi nhà lầu mà khi loạn lên, tánh tỉnh như con thú, dành ăn từ khúc bánh mì, trong người sự tốt đẹp đều mất hết! Tại vì nó thiếu tu, nó không biết khả năng của chính nó, nó phải tin tưởng nơi khả năng của chính nó để phát triển.

Tại sao người ngoại quốc bên Âu Châu họ cũng khổ như chúng ta mà họ phát triển được nhà cửa tốt đẹp, xe cộ tốt đẹp? Vì họ tin nơi khả năng của con người có thể ngồi chung lại với nhau để xây dựng cho nhau. Họ không phải hướng về tâm linh, hướng

về vật chất mà họ làm trật tự của vật chất. Cho nên vật chất sẽ hình thành, hội tụ đẹp và cống hiến phục vụ xã hội. Họ theo chiều hướng của Chúa, đường lối kinh thánh đã phân giải cho mọi người thấy rõ sự hợp tác xây dựng bác ái là cần thiết. Họ chỉ xây dựng tới bác ái thôi, nhưng mà họ cũng đạt tới thánh giới được.

Còn nếu chúng ta dốc lòng tu, khai triển tâm linh, phước huệ song tu, cứu được mình, cứu được thể xác bình an, huệ sáng suốt, phục vụ tất cả mọi người không kể công, trong xây dựng thì xứ sở chúng ta tốt đẹp biết là bao nhiêu. Đúng theo đường lối chung hợp hòa bình tiến hóa rõ ràng. Sự mong muốn của người cách mạng cũng vậy, phải biết làm cách mạng tâm linh, sửa tâm của chúng ta, chúng ta mới tiến tới sáng suốt. Cách mạng tâm linh là cần thiết, cách mạng vật chất mà trí tuệ không có là chỉ tạo loạn thôi, không tiến. Cho nên chúng ta đã dự nhiều chiều hướng rồi, bây giờ phải dày công phát triển lấy chính mình. Chúng ta là một của báu trần gian, nếu xây dựng lập lại trật tự sẽ cống hiến cho chúng sanh càng ngày càng tốt, nhân loại thế giới sẽ noi đó mà tạo ra cảnh hòa bình tốt đẹp.

Chúng ta là xứ nhỏ, chịu ngồi lại với nhau, làm việc với nhau, thực hành đứng đắn thì chúng ta mới trở lại vị trí Hòn Ngọc Viễn Đông được, vui hoà tốt đẹp biết là bao nhiêu. Chỉ trong thực hành tâm thức, không phải đi mượn tiền viện trợ, mượn tiền của ông Trời đủ rồi, lấy nguyên khí của Trời Đất khai sáng lấy chính mình là đủ rồi, chúng ta có một của vô cùng tận, vừa tâm linh, vừa vật chất, toàn dân có cơ hội tu, hoa quả tốt đẹp, từ trường chạy tốt, xứ sở chúng ta có một niềm vui thấm thía đậm đà. Người dân sẽ có cơ hội chung vui hòa bình tốt đẹp.

Thành thật cảm ơn những câu hỏi của các bạn ở Việt Nam

Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 9 tháng 10 năm 1977

Tâm linh tự giác tâm linh tiên
Khổ trí tự an khổ trí phiền
Ngộ hạnh thường hành tâm tự giác
Vô Vi chơn pháp ngộ duyên tiên.

Duyên tiên tái ngộ giao liên
Đêm đêm hành pháp triền miên hiểu hòa
Hiếu hòa tâm giải gần xa
Lập đà tự giác ngân hà tự qua
Đường mòn chơn đạo vui hòa
Chờ người tự giác thứ tha nội tình
Tự tu tiến giải tự mình
Thế tình là tạm hồn xinh nơi mình
Gắng tu mới đạt quy hình
Trở về chơn ngã tâm linh hiểu hòa
Phật người chung cảnh ta bà
Tâm ta tức Phật vui hòa nơi nơi
Quy hình hiểu lý minh lời
Trời cao nhưng thấp đời đời nơi ta
Bình tâm tự hiểu tự hòa
Trở về căn bản không xa ý Trời
Trong không mà có đời đời
Trong giành không đạt là lời phỉnh ngôn
Mau mau tu luyện quy hồn
Minh trần là tạm là cồn tạm qua
Học rồi minh lý phải xa
Tiến theo chơn lý thật thà hơn xưa.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

NGỌC CHỈ (tiếp theo)

Kim Khuyết Nội Tướng họ Từ

LỜI GIẢNG KẾT THÚC KHÓA HỌC:

...

Ngày hôm nay các bạn ngồi tham thiền như vậy hít cái thanh khí nhân hạ các bạn nghĩ tôi đi giao du cõi Tiên, cõi Phật, thì tự nhiên tâm hồn các bạn nhẹ nhõm vô cùng là các bạn đi trong niềm tin thanh tịnh. Lúc đó, các bạn thấy sáng suốt và buông bỏ tất cả những gì bế tắc, những gì mà chúng ta muốn cho mình được, cái đó là sai, mà những gì chúng ta có thể hòa được ở bên trên, chúng ta sẽ có tất cả. Người tu thực hành mới thấy điểm này, còn không thực hành thì không thấy điểm này. Từ sơ khai thế giới tới ngày hôm nay chúng ta có hai chiều hướng đang tiến hóa, một chiều hướng làm người nhện nhúc, làm mẹ hiền, hiền thê để nhện nhúc, xây dựng thành một cái gia cang, một cái xã hội tốt, đó là đời. Rồi ta tu ta phải giữ cái khả năng sẵn có của chính mình là làm sao vun bồi cho cái thể xác này cho nó được bình an, quân bình trở về với thiên giới thì chúng ta mới trở về nguồn cội. Chúng ta có hai nơi, lưỡng nghi hợp nhứt, hai cái mà chúng ta quán thông được là một, thì cái tâm lành của chúng ta là chứng minh cho ngày trở về nguồn cội, nếu tâm chúng ta ác làm sao chúng ta trở về nguồn cội. Luôn luôn các bạn có tâm lành mọi người kính mến thì các bạn thấy cái tâm của các bạn nó quân bình, nhẹ nhàng. Mà bước vô căn nhà hay căn phòng chỗ đông người, người ta nhìn mình mà người tu sợ sệt là mình đã mất quân bình, và không có gieo được duyên lành cho những người khác. Chúng ta thấy rằng chính chúng ta có thể tạo ra một nơi yên ổn cho nội tâm, chứ không ai giúp chúng ta bằng chúng ta tự giúp và tự tu tự tiến. Cho nên mấy hôm rày chúng ta đời đạo song tu, văn nghệ đầy đủ để học, học cái nơi để tìm ra chơn lí, học cái sự kích động

và phản động rồi cuộc cũng phải quy nguyên về thanh tịnh. Đợi ân sư tới điểm đạo! Không! Chính mình lâu ngày rồi mình có thể điểm đạo cho mình, biết trình độ của mình tới đâu, thành ra không có mê tín, phá mê phá chấp ở chỗ đó!

Thành thật cảm ơn sự triu mến và chúc tụng của vị đại diện các bạn ở đây, vì Lão Ni, tâm cảm thức rằng tướng của đời đạo, cho nên thể hiện ra tràn đầy tình thương trong nội tâm của người, người đã thấy rõ rằng đường đi vô cùng bất diệt của tâm hồn và thấy rõ rằng giá trị của tình thương, chúng ta đã có tình thương, cho nên chúng ta mới chịu bon chen ngồi trong căn phòng eo hẹp này, không có địa vị, không có sự ngăn cách. Cho nên tình thương luôn luôn là một khí giới vĩ đại nhứt cho nhơn loại nên mới có cơ hội tiến tới đại đồng. Ngày hôm nay nhóm Vô Vi đã thức tâm và thấy rõ hoàn cảnh là ân sư và đã học, đã tiến, đã xây dựng, và tự nó trở về với căn bản tình thương của chính nó. Cho nên nam phụ lão ấu đồng một thức, một duyên tại trần, và cũng đồng hưởng trong cái giây phút thiêng liêng kêu bằng chơn lí, nghe qua những lời diễn giải hình như chúng ta dự cuộc kết thúc của Thiên Đường Du Kí, có Cha có Mẹ chứng minh và chúng ta cũng tận hưởng được những hương vị quả thơm ngọt của Dương Sinh cùng Tể Phật đã thọ lãnh. Những vị đó đã hi sinh vì đời thì bất cứ những gì người thọ lãnh cũng ban ơn cho chúng ta, chỉ chúng ta chịu mở rộng tâm mà đón nhận phước đức đó. Cho nên tình thương đã ban rải và gởi tặng trong tâm của các bạn trong giây phút mà buổi tiệc của Diêu Trì Kim Mẫu đã đãi ngộ những vị thật vô quái ngại, bất chấp gian lao và đem lại những gì cho trần gian được thấy rõ làm cho óc con người thế gian được sáng suốt và thấy rằng tương lai chúng ta chắc chắn chúng ta có

nơi gởi gắm nếu chúng ta chịu vun bồi tình thương và đạo đức và xây dựng ý chí thăng hoa cho tới đích thì đương nhiên chúng ta sẽ đắc và sẽ tương ngộ. Cho nên ngày vinh quang đó, chúng ta ước mong được dự buổi tiệc đó cũng như Dương Sinh đã dự và báo tin cho chúng ta biết rằng những chuyện kì quan của thiên đường, lòng ta đêm ngày nung nấu và giữ lấy thanh tịnh thăng hoa và đi tới mục đích

sẵn có, nhơn loại đã mong muốn, chư Tiên chư Phật đã mong muốn ba cõi quy nhứt thì ngày đại đồng của nhơn loại không xa thì thế giới tình thương sẽ đến với mọi người và nắm đó đi mãi, đi mãi, đi tới vô cùng để tận độ chúng sanh.

Thành thật cảm ơn bác đại diện và tất cả bạn đạo.

